Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 230 657 van 20 december 2019
in de zaak X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. RAHOU**
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 augustus 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 juli 2011, als student, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Op 29 april 2015 werd verzoeker, nadat hij had verklaard naar Nederland terug te keren, afgevoerd van het Rijksregister.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 16 augustus 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 19 augustus 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"*Aan de Heer:*
naam: [B.]
voornaam: [S.]
[...]
nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.08.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;
In toepassing van artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980:
De verwijderingsbeslissing is vergezeld van een inreisverbod van 15 jaar, aangezien de burger van de Europese Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
Betrokkene kwam volgens de verklaringen op 05/07/2011 met zijn ouders, broers en zussen in België aan. Op 05/07/2011 diende hij een aanvraag van een verklaring van inschrijving als student in. Op 17/02/2012 werd hij in het bezit gesteld van een E-kaart, geldig tot 17/01/2017 en gesupprimeerd op 29/04/2015. Betrokkene werd op 29/04/2015 afgeschreven naar Nederland, dientengevolge heeft hij geen recht meer op verblijf. Hij staat ingeschreven in Nederland sedert 08/10/2015 op het adres [...]. Uit informatie van de inlichtingendiensten en het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (OCAD) blijkt dat betrokkene regelmatig gesignaleerd wordt in België. Tot op heden ondernam hij geen administratieve stappen om een verblijfsrecht te verwerven.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.
Op 17/11/2017 werd een nota opgesteld door OCAD waaruit blijkt dat betrokkene bij hen gekend is als een Foreign Terrorist Fighter categorie 4. OCAD haalt in de nota aan dat betrokkene meer dan waarschijnlijk de intentie heeft gehad om binnen een jihadistische context naar Syrië te trekken en hiertoe ondernam hij twee pogingen die telkens mislukten. OCAD schaalt de extremistische en terroristische dreiging die uitgaat van betrokkene in op niveau 3 (ernstig), gezien zijn intentie om terroristische groeperingen te vervoegen. Er werd geen enkel element à décharge aangetoond. Veder haalt de nota aan dat betrokkene ervan verdacht wordt op te treden als facilitator voor personen die de strijd willen vervoegen in Syrië. Er zijn aanwijzingen dat hijzelf in februari 2015 en mogelijks in 2014 heeft getracht naar Syrië te reizen, doch dat hij om onbekend redenen werd tegengehouden aan de Grieks-Turkse grens door de Griekse en/of Turkse autoriteiten. Uit zijn deelname aan een manifestatie in juni 2014 blijkt dat hij deel uitmaakt van een groep salafisten met sympathieën voor IS. Tot slot meldt OCAD dat betrokkene nog veelvuldig contact heeft met andere personen die gekend zijn voor extremisme in België en dat hij nog regelmatig gesignaleerd wordt in het Turnhoutse en het Antwerpse, hoewel Nederland zijn hoofdverblijfplaats is. Op 10/05/2019 actualiseerde OCAD de evaluatie van dreiging uitgaande van betrokkene. Aanvullend op de voorgaande nota haalt het OCAD aan dat betrokkene in 2016 werd aangehouden in Den Haag in het kader van een ontvoering met vuurwapengebruik, dit onderzoek zou lopende zijn. In dit kader werd betrokkene zijn GSM en laptop uitgelezen en werden foto's en filmpjes gevonden van betrokkene met een aantal gekende extremistische figuren. Verder bleek betrokkene in 2018 nog contacten te hebben met andere personen die in België gekend zijn in het kader van extremisme. Hij werd regelmatig gesignaleerd in Turnhout en het Antwerpse, hoewel Nederland zijn hoofdverblijfplaats in. Sinds 2019 lijkt betrokkene minder in beeld te komen en lijkt zijn aandacht meer uit te gaan naar zijn vrouw en kind. Bovenstaande elementen in overweging nemende, werd betrokkene ingeschaald op niveau 2 terrorisme en niveau 3 extremisme. De

VSSE stelde op 27/12/2017 een nota op die aanhaalt dat betrokkene bij hen gekend staat als rekruteur en facilitator voor Syrië die tot de harde kern van de Antwerpse jihadistische scene behoort en toegang heeft tot bepaalde criminele milieus. Hij is een kernlid van jonge generatie van Sharia4Belgium/The Way of Life. Betrokkene was gekend als een kandidaat vertrekker, maar heeft volgens de informatie van de VSSE niet in Syrië of Irak verbleven, wel vertrokken er verschillende mensen uit zijn directe omgeving om zich aan te sluiten bij IS. Zij haalden eveneens aan dat het niet duidelijk is waar betrokkene verblijft (Nederland of België), maar dat hij zich lijkt te settelen in het Antwerpse. Op 04/06/2019 bevestigde de VSSE dat de nota dd. 27/12/2017 nog steeds actueel is. Wat betreft Sharia4Belgium, waarmee betrokkene volgens de VSSE banden heeft, dient te worden opgemerkt dat deze groep aanzien wordt als een terroristische groepering volgens vonnis n° 740 de dato 11.02.2015 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Sharia4Belgium had als doel bestaande politieke regimes met geweld omver te werpen en te vervangen door een kalifaat of totalitaire staat, waarbij enkel de islamitische wetgeving of de sharia telt, dit vanuit een ideologie van het gewelddadig jihadistische salafisme. Deze gewapende strijd doelt op een totalitaire islamitische staat waar geen ruimte is voor democratie, rechtstaat en mensenrechten aangezien deze niet verzoenbaar zijn met de sharia. In dat opzicht verwerpen zij elk internationaal verdrag inzake mensenrechten of internationaal humanitair recht. De invoering van de sharia via geweld en het afschaffen van de democratie houdt een ernstige ontwrichting of vernietiging in van onze open samenleving. Sharia4Belgium had dan ook als doel om een gewelddadige gewapende strijd in België en/of het buitenland in te voeren. Hiertoe had zij een band met de groepen Majlis Shura Al Mujahidin en Jahbar Al-Nusra, dewelke deel uitmaken van het terroristische netwerk van Al Qaeda. De organisatie had internationale contacten en indoctrineerde Belgische jongeren met de gewelddadige jihadistische en salafastische doctrine. Ondanks dat Sharia4Belgium opgeheven werd, blijft deze organisatie actief via haar verschillende leidinggevenden en actieve leden die zich in Syrië bevinden en zich openlijk bezig houden met terreurdaden.
Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn ouders [B.B.] [...] en [A.L.] [...] woonachtig zijn in België en over de Nederlandse nationaliteit beschikken. Betrokkene heeft twee broers: [B.K.] [...] en [B. I.] [...]; en vijf zussen [B.S.] [...], [B.C.] [...], [B.C.] [...], [B.S.] [...] en [B.A.] [...]. Zij beschikken allen over de Nederlandse nationaliteit en zijn allen woonachtig te België, met uitzondering van zijn broer [B.K.]. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene een zoon heeft, [B.S.] [...] te [...] Nederland), hij staat niet geregistreerd in België. De identiteit van de moeder is ongekend. Aldus kan worden aangenomen dat de zoon niet in België verblijft, maar wel in Nederland alwaar hij geboren werd en daar hij over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene momenteel samenwoont met [I.A.] ([...], Belg) in [...] Antwerpen. Zij staat officieel nog gehuwd met [S.D.], Belg). Betrokkene beweert vader te zijn van één van de kinderen van [I.A.], zijnde [S.O.], [...]. Gezien zij nog steeds gehuwd is, is betrokkene op dit ogenblik niet in de mogelijkheid om dit kind te erkennen en is hij op dit ogenblik niet in de mogelijkheid om de wettelijke band aan te tonen. Bovendien haalt het artikel 8 EVRM aan dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Uit bovenstaande elementen blijkt betrokkene goed gekend te zijn bij de VSSE en het OCAD voor feiten die een ernstige dreiging vormen voor de nationale veiligheid. Betrokkene wordt dan ook ingeschaald op niveau 2 inzake terrorisme en niveau 3 inzake extremisme. Hieruit blijkt het ernstige bedreiging die hij vormt voor de nationale veiligheid, waardoor het gerechtvaardigd is om het belang van de samenleving zwaarder te laten doorwegen, dan betrokkene zijn belang om zijn gezinsleven in België uit te oefenen.
Uit het administratieve dossier blijken dus geen familiale banden in België aanwezig die een belemmering vormen voor de huidige beslissing.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel."

1.5. Verzoeker werd op 23 augustus 2019 overgebracht naar Nederland.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert gespreid over twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 44nonies en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids-beginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Verzoekers betoog luidt als volgt:

"*De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 44nonies Vreemdelingenwet.*

Dit artikel luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, §1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of nationale veiligheid."

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden.

De wet vertoont op dit punt een wezenlijke lacune.

Tweede onderdeel,

Artikel 44nonies, lid 2 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de burger van de Unie of een familielid 'een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid'.

De bestreden beslissing stelt:

"Uit bovenstaande elementen blijkt betrokkene goed gekend te zijn bij de VSSE en het OCAD voor feiten die een ernstige dreiging vormen voor de nationale veiligheid. Betrokkene wordt dan ook ingeschaald op niveau 2 inzake terrorisme en niveau 3 inzake extremisme. Hieruit blijkt het ernstige bedreiging die hij vormt voor de nationale veiligheid, waardoor het gerechtvaardigd is om het belang van de samenleving zwaarder te laten doorwegen, dan betrokkene zijn belang om zijn gezinsleven in België uit te oefenen. Uit het administratieve dossier blijken dus geen familiale banden in België aanwezig die een belemmering vormen voor de huidige beslissing."

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist en op zichzelf (waarom past men het artikel toe) en wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 5 jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen ten stelligste.

- Aanhouding in Den Haag in het kader van ontvoering met vuurwapengebruik

De bestreden beslissing stelt hierover:

"Aanvullend op de voorgaande nota haalt het OCAD aan dat betrokkene in 2016 werd aangehouden in Den Haag in het kader van een ontvoering met vuurwapengebruik, dit onderzoek zou lopende zijn."

Dit motief is fout en schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ten eerste is het onderzoek aangaande deze elementen niet meer lopend.

Ten tweede is er reeds een uitspraak aangaande deze elementen.

De Rechtbank Den Haag heeft verzoeker vrijgesproken. Verzoeker verwijst hiervoor naar het bijgevoegde vonnis, stuk 2.

Dit vonnis stelt:

"Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat niet kan worden bewezen dat er sprake is geweest van een wapen, nu zich hiervoor in het dossier - naast de verklaringen van aangeefster - onvoldoende steunbewijs bevindt.

Ook is niet gebleken dat verdachte aangeefster op een andere manier heeft gedwongen met hem mee te lopen dan wel in de auto mee te gaan of haar heeft bedreigd."

Er is aldus geen veroordeling voor ontvoering met vuurwapengebruik voorhanden, integendeel verzoeker is hiervoor vrijgesproken. Bovendien valt er in het vonnis te lezen dat de feiten zich binnen een tijdspanne van 15 minuten hebben afgespeeld. Dergelijk gebeuren, dat zich kadert in een relationele breuk, kan bezwaarlijk aanvaard worden als motief voor het opleggen van een inreisverbod met dergelijk lange duur.

Opnieuw dient benadrukt te worden dat deze feiten zich kaderen in een relationele breuk.

Er wordt in de bestreden beslissing aldus geen enkele context van deze feiten aangegeven, terwijl deze er wel degelijk zijn, en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit feiten die nog in onderzoek zouden zijn, zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene. Het betrof immers een relationele breuk. Deze context is niet opgenomen in de bestreden beslissing. Dit hoewel deze context een ander licht werpt op de feiten waarmee in de bestreden beslissing rekening gehouden moest worden, wat aldus niet gebeurd is.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Om deze reden faalt de beslissing.

- De nota van OCAD dd. 17.11.2017

De bestreden beslissing stelt hierover:

"Op 17/11/2017 werd een nota opgesteld door OCAD waaruit blijkt dat betrokkene bij hen gekend is als een Foreign Terrorist Fighter categorie 4. OCAD haalt in de nota aan dat betrokkene meer dan waarschijnlijk de intentie heeft gehad om binnen een jihadistische context naar Syrië te trekken en hiertoe ondernam hij twee pogingen die mislukten."

Verweerder stelt aldus dat betrokkene 'meer dan waarschijnlijk' de intentie had naar Syrië te trekken. Uit bovenstaande stelling blijkt enkel een intentie. Meer nog, verweerder stelt in de bestreden beslissing, enkele alinea's lager, dat volgens informatie van het VSSE betrokkene nooit in Syrië geweest is.

Verder stelt verweerder:

"Sinds 2019 lijkt betrokkene minder in beeld te komen en lijkt zijn aandacht meer uit te gaan naar zijn vrouw en kind. Bovenstaande elementen in overweging nemende, werd betrokkene ingeschaald op niveau 2 terrorisme en niveau 3 extremisme."

Verweerder stelt tevens dat het dreigingsniveau 2 (terrorisme) gelijk staat aan "gemiddeld" indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse weinig waarschijnlijk is.

Hieruit volgt dat de dreiging m.b.t. terrorisme uitgaande van verzoeker weinig waarschijnlijk is.

Verweerder geeft hiermee zelf aan dat verzoeker geen ernstige dreiging voor de nationale veiligheid vormt.

- Sharia4Belgium/The way of life

Verweerder stelt dat betrokkene gekend was als kandidaat-vertrekker, maar volgens de informatie van de VSSE niet in Syrië of Irak verbleven heeft. Verder stelt verweerder dat Sharia4Belgium/The way of life bij vonnis dd. 11.2.2015 van de Rechtbank van eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen beschouwd wordt als terroristische groepering.

Opnieuw is er hier enkel sprake van speculaties ten opzichte van verzoeker. Verzoeker "was gekend" als kandidaat-vertrekker maar heeft aldus nooit in Syrië of Irak verbleven.

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat hij nooit veroordeeld is geweest in België. De verwijzing naar de veroordeling van Sharia4Belgium/The way of life heeft dan ook geen uitstaans met de persoon van verzoeker daar er uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker banden had (en heeft) met deze organisatie, die inmiddels opgeheven is.

Artikel 44nonies Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod 'rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval'. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.

Dit is op zich ook het gevolg van het negeren van het hoorrecht (zie verder).

-geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 15 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als motief de feiten aangaande de zogenaamde ontvoering met vuurwapengebruik, en koppelt die dan aan het figureren op de OCAD lijst en het deel uitmaken van Sharia4Belgium/The way of life.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die ruimschoots in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; verzoeker werd aangaande de feiten in 2016 vrijgesproken; er is geen sprake van enige veroordeling in België; verweerder stelt in de bestreden beslissing zelf dat verzoeker sinds 2019 minder in beeld komt en zijn aandacht uitgaat naar zijn vrouw en kind; verzoeker heeft zijn ouders, broer, zussen, neven en nichtjes in België.

Een dergelijk lang inreisverbod voor heel het Schengenacquis is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van blanco strafregister, familieleven in België en duurzame relatie met [I.A.].

Ook om reden van het niet respecteren van het hoorrecht (zie verder) is deze faire balance-toets nooit gemaakt.

- een inreisverbod met een duurtijd van vijftien jaar.

Er kan een inreisverbod van vijf jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit tien jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St: Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van vijftien jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het verleden van verzoeker. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

De wet voorziet een maximumtermijn van vijf jaar; het is slechts in het uitzonderlijk geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid' dat van die termijn kan worden afgeweken.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die vijftien jaar werden opgelegd.

Zo kan louter op basis van het verleden van verzoeker niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Temeer daar verweerder zelf aangeeft dat verzoeker zich sinds 2019 vooral bezighoudt met zijn vrouw en kind en verzoeker ingedeeld is in niveau 2 dreiging terrorisme wat in feite inhoudt dat de dreiging weinig waarschijnlijk is.

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat er hem geen specifieke feiten ten laste gelegd worden in de bestreden beslissing. Dat de bestreden beslissing vooral bestaat uit speculaties. Dat tevens blijkt uit verschillende stellingen uitgaand van verweerder met name: "betrokkene heeft meer dan waarschijnlijk de intentie gehad"; "betrokkene wordt ervan verdacht op te treden als facilitator"; "betrokkene was gekend als kandidaat vertrekker maar heeft volgens informatie van de VSSE nooit in Syrië of Irak verbleven";....
Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke feiten voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden.

Verder is er geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds geruime tijd zijn focus gelegd heeft op zijn gezins- en familieleven.

Er is daarnaast ook geen rekening gehouden met het feit dat er geen concrete aanleiding voorhanden is die tot het nemen van het inreisverbod heeft geleid. De bestreden beslissing haalt immers enkel elementen aan die zich situeren in de tijdsperiode 2014-2017. Er worden geen elementen aangehaald die zich situeren in 2018 of 2019.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake [M.] t. Belgische Staat.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Derde onderdeel,

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het figureren op een OCAD lijst opgesteld dd. 17.11.2017 op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, [R.R.] t. Belgische Staat).

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu worden als feitelijk argumenten het figureren op een OCAD lijst opgesteld dd. 17.11.2017 en zogenaamde feiten van ontvoering met vuurwapengebruik vermeld.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Bovendien blijkt uit het gevoegde stuk 2 dat verzoeker vrijgesproken is voor de feiten in 2016 die aangehaald worden door verweerder. Er is geen enkele aanduiding in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt. Integendeel, zelfs verweerder haalt aan dat verzoeker zich vooral bezighoudt met zijn vrouw en kind.

Opnieuw wenst verzoeker te benadrukken dat er hem geen specifieke feiten ten laste gelegd worden in de bestreden beslissing. Dat de bestreden beslissing vooral bestaat uit speculaties. Dat tevens blijkt uit verschillende stellingen uitgaand van verweerder met name: "betrokkene heeft meer dan waarschijnlijk de intentie gehad"; "betrokkene wordt ervan verdacht op te treden als facilitator"; "betrokkene was gekend als kandidaat vertrekker maar heeft volgens informatie van de VSSE nooit in Syrië of Irak verbleven";....

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke feiten voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing is in strijd met artikel 44nonies Vreemdelingenwet.

[…]

1. De principes van het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 44nonies Vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. /Finland,§150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat artikel 41 van het Handvest als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80)."

Dat verzoeker verwijst naar het recente arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake [Z.L.] t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de stukken).

Dat verzoeker verder verwijst naar arrest 110.832 van de RvV dd. 27.09.2013, naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, [V.C.] t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

In de zaak [V.C.] wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Dat de Raad derhalve de toepassing van artikel 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van artikel 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van artikel 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2. Concrete toepassing

Daar de beslissing dient te steunen op 'specifieke omstandigheden' dienen deze ook bij het hoorrecht te worden betrokken.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privé- en familie- en gezinsleven.

De beslissing maakt geen enkele melding van de uitoefening van het hoorrecht. Dit is er niet geweest. In de beslissing wordt aldus nergens naar een vragenlijst verwezen.

Het kan moeilijk duidelijker dat de hoorplicht flagrant genegeerd werd.

Verzoeker verwijst in dit verband naar arrest RvV nr 205 695 van 21 juni 2018 inzake [M.F.], waar het inreisverbod vernietigd werd omdat het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Vermeld arrest stelt in punt 3.6. dat het inreisverbod een eigen hoorrecht vereist. In vermelde zaak was er nog een (betwiste) vragenlijst; in casu is die er niet eens.

Verzoeker heeft aldus niet de kans gekregen om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Er wordt enkel naar het administratief dossier van verzoeker verwezen. Een loutere verwijzing naar het administratief dossier staat niet gelijk aan het uitoefenen van een hoorrecht.

Verder dient het hoorrecht ook ruimer te zijn dan het horen naar de toepasselijkheid van de artikels 3 en 8 EVRM.

Het hoorrecht dient betrekking te hebben op alle elementen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, zowel deze in het kader van artikel 3 en 8 EVRM, als deze die er buiten vallen.

In het kader van artikel 8 EVRM had verzoeker opgeworpen dat hij diverse familieleden heeft in België met name:

- Moeder [A.L.]
- Vader [B.B.]
- Broer [B.I.]
- Zus [B.S.]
- Zus [B.C.]
- Zus [B.C.]
- Zus [B.S.]
- Zus [B.A.]

Daar verzoekers broer en zussen nagenoeg allen gehuwd zijn, heeft verzoeker in België tevens neefjes en nichtjes. Zij beschikken allen over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoeker onderhoudt dagelijks nauwe familiale contacten met zijn familieleden.

Verzoeker heeft ondertussen bijna twee jaar een duurzame relatie met mevrouw [I.A.]. Uit deze relatie is [O.S.] geboren. De afstammingsband tussen verzoeker en zijn dochtertje staat nog niet vast daar mevrouw [I.] ten tijde van de geboorte nog gehuwd was met de heer [S.D.]. Niemand betwist het vaderschap van verzoeker echter waardoor er weldra een procedure betwisting vaderschap van de heer [D.S.] opgestart zal worden. Verzoeker heeft hiervoor raadsman [E.D.M.] instructie verleend.

Daarnaast vervult verzoeker bijna twee jaar een vaderrol voor de andere kinderen van [I.A.], met name [A.] en [A.S.]. Deze kinderen beschouwen verzoeker tevens als vader. Temeer daar deze kinderen enkel in het weekend af en toe bij hun biologische vader verblijven en verzoeker samen met [A.] grotendeels instaat voor de zorgen van de kinderen. Verzoeker vormt met zijn partner, hun gemeenschappelijk kind [O.] en zijn stiefkinderen [A.] en [A.] een hecht gezin. Vermits de kinderen minderjarig zijn dient met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rekening te worden gehouden.

De artikels 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag werden zo niet gerespecteerd.

Als verzoeker was gehoord had hij kunnen wijzen op het gegeven dat de aangehaalde feiten van ontvoering en vuurwapengebruik in 2016 kaderen in een relationele breuk. Dat integendeel door wat er door verweerder beweert wordt, het onderzoek niet meer lopend is maar dat er reeds een uitspraak is. Dat deze uitspraak voor verzoeker een volledige vrijspraak inhoudt. Dat deze aangehaalde feiten verzoeker aldus niet ten laste gelegd kunnen worden.

Als verzoeker was gehoord had hij er tevens op kunnen wijzen geen enkele veroordeling te hebben in België en aldus te beschikken over een blanco strafregister. Dat als hij een rol gespeeld zou hebben bij de organisatie Sharia4Belgium, hij hiervoor zoals andere leden veroordeeld geweest zou zijn.

Verzoeker had kunnen wijzen op de privérelaties die hij in België had, wat ook een onderdeel is van artikel 8 EVRM (privéleven).

Verzoeker had in zonderheid kunnen wijzen op de procedure betwisting vaderschap van de heer [D.S.] en de hieropvolgende erkenning van zijn dochter [O.] waardoor hij in België aanwezig moet zijn zodoende een DNA-test te kunnen uitvoeren.

Verder verwijst verzoeker naar de in het feitelijk gedeelte en onder het eerste middel ontwikkelde elementen die zo het hoorrecht was uitgeoefend hadden moeten leiden tot een andere beslissing.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Wanneer verzoeker zou gehoord zijn had dit tot een andere beslissing geleid.

Verzoeker verwijst ook naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 waarbij de beslissing vernietigd werd omwille van de negatie van het hoorrecht.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Tot slot wenst verzoeker te benadrukken dat een proportionaliteitsafweging inhoudt dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoeker.

Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing daar het bestuur de bestreden beslissing op foutieve en onvolledige feiten gesteund heeft.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geviseerd in het middel heeft geschonden, o.m. artikel 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele en materiële motiveringsplicht."

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en

dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geduid dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en op basis van de vaststelling dat uit het gedrag van verzoeker blijkt dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Verweerder heeft geduid op basis van welke feitelijke vaststellingen en op grond van welke argumentatie hij meende voormelde beslissing te kunnen nemen. Hij heeft ook toegelicht de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM in aanmerking te hebben genomen en uiteengezet waarom hij oordeelde dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van vijftien jaar proportioneel is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.2.2. Verzoeker betwist verder de correctheid van de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen en houdt voor dat verweerder kennelijk onredelijk optrad. Hij voert bijgevolg in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Allereerst stel de Raad vast dat verzoeker artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, zoals dit geldt sedert 19 juli 2019, niet correct weergeeft in zijn verzoekschrift. Voormeld artikel luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

In dit artikel is duidelijk aangegeven dat de minister of zijn gemachtigde, om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, kan beslissen om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker houdt bijgevolg onterecht voor dat in artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet enkel modaliteiten inzake een inreisverbod worden geregeld en dit artikel op zich niet de basis kan vormen voor een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

In tweede instantie geeft verzoeker aan van oordeel te zijn dat de door verweerder in de bestreden beslissing aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij heden een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid die daarenboven zouden kunnen verantwoorden dat hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van vijftien jaar wordt opgelegd.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat hij in 2016 werd aangehouden in een zaak van ontvoering en vuurwapengebruik. Hij benadrukt dat hij in deze zaak werd vrijgesproken en legt, ter staving van zijn betoog, een vonnis voor. Verweerder heeft in de bestreden beslissing echter niet gesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid omwille van de feiten die zich in Nederland voordeden. Verweerder heeft naar voormelde aanhouding verwezen om te duiden dat *"in dit kader"* verzoekers GSM en laptop werden uitgelezen en foto's en filmpjes werden gevonden van verzoeker met een aantal gekende extremistische figuren. Verweerder heeft hiernaar

verwezen om zijn standpunt te onderbouwen dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid omdat hij deel uitmaakt van een extremistische groep die het gedachtengoed van IS genegen is en die zelfs dient te worden beschouwd als een terroristische beweging. Verzoekers betoog dat de feiten waarvoor hij in Nederland voor de strafrechter diende te verschijnen verband houden met relationele problemen en de vaststelling dat hij, bij gebrek aan bewijzen, niet werd veroordeeld leiden niet tot de conclusie dat verweerder verkeerdelijk zou hebben gesteld dat er foto's en filmpjes werden gevonden waarop verzoeker met gekende extremisten kan worden gezien. Deze vaststelling vindt immers steun in een verslag van het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (hierna: het OCAD) van 10 mei 2019.

Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat uit een nota van het OCAD van 17 november 2017 blijkt dat hij gekend is als een *"foreign terrorist fighter categorie 4"* stelt verzoeker dat hij nooit in Syrië is geweest. Hij zet uiteen dat verweerder slechts verwijst naar zijn *"intenties"* om naar dat land te vertrekken. Hij geeft ook aan dat uit een verslag van het OCAD van latere datum blijkt dat hij sedert 2019 minder in beeld komt, waardoor het OCAD het aangewezen achtte om de dreiging die van hem uitgaat lager in te schalen. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker zelf nooit in Syrië is geweest geen afbreuk doet aan het feit dat in een verslag van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) is aangegeven dat verzoeker sedert een aantal jaar gekend is als een kandidaat uitreiziger en dat het OCAD verweerder meedeelde dat verzoeker twee mislukte pogingen ondernam om binnen een jihadistische context naar Syrië of Irak te trekken. Het gegeven dat het OCAD oordeelde dat de terroristische dreiging die uitgaat van verzoeker zelf lager dan voorheen kan worden ingeschaald doet ook geen afbreuk aan de vaststelling dat deze instantie er nog steeds van uitgaat dat er enige vorm van terroristische dreiging van verzoeker uitgaat en dat de extremistische dreiging onveranderd op niveau 3 (ernstig) werd gehouden. Bovendien moet worden geduid dat verweerder ook, met bronvermelding, heeft gemotiveerd dat verzoeker gekend is als een *"rekruteur en facilitator voor Syrië".* Het is niet omdat onvoldoende vaststaat dat verzoeker zelf een terroristische aanslag zal plegen dat niet kan worden geoordeeld dat hij, omwille van zijn extremistisch gedachtengoed, de contacten die hij heeft met andere personen of de rol die hij opneemt binnen een extremistische groep, niet kan worden beschouwd als een ernstig gevaar voor de nationale veiligheid.

Verzoeker houdt voor dat de nota die door de VSSE met betrekking tot zijn persoon werd opgesteld slechts *"speculaties"* bevat. Voormelde nota is evenwel geenszins speculatief. Er wordt, zonder enig voorbehoud, duidelijk gesteld dat verzoeker *"gekend [is] als een rekruteur en facilitator voor Syrië die tot de harde kern van de Antwerpse jihadistische scene behoort en toegang heeft tot bepaalde criminele milieus".* In deze nota wordt ook verduidelijkt dat verzoeker *"een kernlid van de jongere generatie van Sharia4Belgium / The Way of Life [is]"* en verzoeker betwist niet dat deze organisatie dient te worden beschouwd als een groepering die zich bezighoudt met terreurdaden. De vaststelling dat verzoeker zelf niet werd veroordeeld houdt niet in dat verweerder niet zou kunnen verwijzen naar een vonnis waarin werd aangegeven dat Sharia4Belgium moet worden aanzien als een terroristische groepering en toelichten dat deze organisatie, ondanks het feit dat ze werd opgeheven, actief blijft. Het gegeven dat verzoeker tot op heden een blanco strafregister heeft houdt ook niet in dat verweerder op basis van de inlichtingen waarover hij beschikt in voorliggende zaak niet zou mogen concluderen dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Verweerder kan, gelet op artikel 44nonies, § 2 van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod met een geldigheidsduur van meer dan vijf jaar opleggen aan een burger van de Unie of zijn familielid wanneer deze een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitvoerig uiteengezet waarom hij van oordeel is dat verzoeker een *"ernstige"* bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet blijkt waarom werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van vijftien jaar. Verweerder heeft niet, zoals verzoeker stelt, alleen rekening gehouden met verzoekers verleden maar heeft ook de dreiging die actueel nog van hem uitgaat in aanmerking genomen. Hierbij moet worden herhaald dat het OCAD op 10 mei 2019 heeft aangegeven dat het verzoeker, gelet op de methodologie die het gebruikt, *"in dit stadium"* nog steeds als een foreign terrorist fighter beschouwt en dat het de extremistische dreiging die van verzoeker uitgaat als *"ernstig (niveau 3)"* heeft omschreven. In de verslagen van de instanties die in België betrokken zijn bij het beoordelen van de risico's die verbonden zijn aan de aanwezigheid van bepaalde vreemdelingen op het grondgebied van het Rijk wordt, zoals reeds gesteld, ook geargumenteerd op basis van welke feitelijke vaststellingen wordt geoordeeld dat verzoeker een bedreiging voor de samenleving vormt. Er blijkt ook duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder – die uitdrukkelijk naar dit feit en de impact hiervan op de inschaling van het dreigingsniveau verwees – in aanmerking nam dat verzoeker de jongste maanden

meer aandacht heeft voor zijn vrouw en kind, doch oordeelde dat dit gegeven niet impliceerde dat het aangewezen was om te besluiten om geen inreisverbod of een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur op te leggen. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk.

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen heeft verweerder wel degelijk het persoonlijk gedrag van verzoeker, zoals omschreven in de verslagen van de VSSE en het OCAD, in aanmerking genomen, en onderzocht of uit dit gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang in de samenleving kan worden afgeleid.

Het is niet kennelijk onredelijk om op basis van de feitelijke vaststellingen die werden gedaan door de Belgische veiligheidsdiensten en gelet op de analyse van de dreiging die werd gedaan door een gespecialiseerde instantie – ook al omvat deze analyse tevens een zekere vorm van speculatie – te oordelen dat verzoeker nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en een inreisverbod met een geldigheidsduur van vijftien jaar verantwoord is ter bescherming van de Belgische samenleving. Verweerder heeft, gezien de uitvoerige motivering, ook duidelijk rekening gehouden met de familiebanden die verzoeker met personen die legaal in België verblijven heeft en geoordeeld dat een zwaarder gewicht dient te worden toegekend aan de nood om de Belgische samenleving te beschermen.

De verwijzing naar arresten die werden geveld in zaken waarbij de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak leidt niet tot een ander besluit

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Gezien de voorgaande vaststellingen kan niet worden besloten dat de bestreden beslissing een miskenning inhoudt van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet rechtstreeks beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot het opleggen van beperkingen inzake het inreisrecht van Unieburgers is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Verzoeker diende in voorliggende zaak dus te worden gehoord.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker ook effectief werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Op 15 augustus 2019 werd een vragenlijst aan verzoeker voorgelegd en werd hem de kans gegeven om de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken nader toe te lichten. Hij kreeg hierbij de mogelijkheid om, onder meer, de reden van zijn verblijf in België uiteen te zetten en verduidelijking te geven omtrent eventuele duurzame relaties die hij

in het Rijk heeft. Zijn bewering dat hij niet de kans kreeg om toelichting te vertrekken inzake zijn privé- en familieleven *"in de zin van artikel 8 van het EVRM"* mist bijgevolg feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder kennis had van en rekening hield met het feit dat tal van verzoekers familieleden op legale wijze in België verblijven en dat verzoeker aangaf de vader te zijn van het kind van een in België verblijvende vrouw, A.I., die gehuwd is met een Belgisch onderdaan. Het feit dat verzoeker toen hem expliciet werd gevraagd of hij kinderen in België had niet nader uiteenzette dat zijn vaderschap ten aanzien van het kind waarnaar hij verwees nog nader moest worden vastgesteld en dat hij ook een goede relatie heeft met de andere kinderen van A.I. leidt niet tot het besluit dat hij niet deugdelijk werd gehoord of dat verweerder hem niet de kans zou hebben geboden alle inlichtingen die hij nuttig achtte te verstrekken. Het feit dat in de bestreden beslissing niet expliciet wordt gesteld dat verzoeker werd gehoord geeft evenmin aanleiding tot de vaststelling dat deze beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat tijdens het gehoor door verweerder niet werd geïnformeerd naar de eventuele toepasselijkheid van artikel 3 van het EVRM. Er werd hem immers gevraagd of hij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende en of er redenen waren waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij nog steeds een blanco strafregister heeft, maar toont ook hiermee niet aan dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien. Verweerder heeft nergens gemotiveerd dat verzoeker een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen. Verzoeker wordt niet beschouwd als een gevaar voor de nationale veiligheid op basis van het feit dat hij in het verleden zou zijn veroordeeld of een rol zou hebben gespeeld bij het in 2012 ontbonden Sharia4Belgium, maar wel omdat de veiligheidsdiensten hebben vastgesteld dat hij behoort tot de harde kern van de jihadistische scene, dat hij toegang heeft tot bepaalde criminele milieus en deel uitmaakt van de jongere generatie van Sharia4Belgium / The Way of Life, een groep die ontstond na de ontbinding van het oude Sharia4Belgium. Door te stellen dat hem niet werd gevraagd of hij werd veroordeeld en hem niet de mogelijkheid werd gegeven om te ontkennen dat hij een rol speelde bij het ontbonden Sharia4Belgium waarvan sommige leden werden veroordeeld, toont hij niet aan dat hij niet correct werd gehoord en niet de kans kreeg relevante inlichtingen te verstrekken.

Er kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, niet worden besloten dat verweerder de hoorplicht miskende of de bepalingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten schond.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden aangegeven dat het tweede lid van deze verdragsbepaling een inmenging in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit wettelijk is geregeld en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat niet ter discussie dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet verweerder de mogelijkheid biedt om een inreisverbod met een geldigheidsduur van meer dan vijf jaar op te leggen bij een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Er is derhalve een wettelijke grondslag en door de bestreden beslissing te nemen wordt een in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorziene doelstelling nagestreefd. Gezien de feitelijke vaststellingen van de veiligheidsdiensten is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat de bestreden beslissing nodig is om deze doelstelling te bereiken. Er blijkt verder niet dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Verzoeker verwijst weliswaar naar het feit dat hij tal van familieleden in België heeft, maar weerlegt hiermee verweerders vaststelling niet dat hij met deze verwanten geen gezin vormt. Er blijkt ook niet dat de bestreden beslissing verzoeker verhindert om gewone familiale banden met deze verwanten te onderhouden. Verzoeker kan immers gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de personen naar wie hij verwijst hem niet in zijn land van herkomst, Nederland, kunnen bezoeken. Verzoeker toont verder niet aan dat de bestreden beslissing hem verhindert om zijn relatie met A.I. verder te zetten. Er blijkt namelijk niet dat deze vrouw verzoeker niet op regelmatige tijdstippen zou kunnen opzoeken of, zo zij met verzoeker permanent wenst samen te wonen, hem niet zou kunnen vervoegen in Nederland. De Raad merkt in dit verband, ten overvloede, op dat verzoeker toen hij werd gehoord stelde dat hij in Nederland woont, terwijl het niet betwist is dat A.I. in België verblijft, zodat niet vaststaat dat er heden een permanente samenwoning is en de bestreden beslissing een grote impact heeft. De Raad merkt tevens op dat verzoeker in Nederland reeds een kind heeft. Verzoeker betoogt dat hij nog een DNA-test dient te laten uitvoeren zodat kan worden vastgesteld dat hij de vader is van het jongste kind van A.I., maar maakt niet aannemelijk dat een dergelijke test niet in Nederland kan gebeuren. Verzoeker die voorheen niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk was gemachtigd of toegelaten bewijst voorts niet dat hij nog andere *"privérelaties"* heeft in België die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt niet dat verweerder, die verweerders belangen in België in aanmerking nam en aangaf dat de belangen van de Belgische samenleving zwaarder doorwegen dan verzoekers private belangen, artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

3.2.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het inroepen van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens een kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)). Bovendien moet worden gesteld dat hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, de bestreden beslissing voornamelijk verzoeker treft en dat niet blijkt dat verweerder, ondanks het feit dat aan de belangen van kinderen een groot gewicht dient te worden toegekend, geen zwaarder gewicht mag toekennen aan de nood om de Belgische samenleving te beschermen. De Raad kan ook niet inzien op welke wijze de bestreden beslissing gevolgen zou kunnen hebben voor het recht op onderwijs van de kinderen waarnaar verzoeker verwijst.

De aangevoerde schending van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder de bestreden beslissing niet correct heeft voorbereid, dat hij enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheids-beginsel blijkt niet.

3.2.7. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat verweerder in redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen. Tot een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden besloten.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,	voorzitter
mevr. H. CALIKOGLU,	toegevoegd griffier

De griffier,	De voorzitter,
H. CALIKOGLU	G. DE BOECK